

DECIMÁLIE

(PŘÍSPĚVEK K DĚJINÁM)

Tyto zápisky učinil jsem u smrtelného lože senilní steřeny, který vypouštějíc duši, takto blábolila tuhnoucím jazykem:

"Hu, panáku, vo Decimálii mňadži vůbec remluv! A taky eš. Těž ani nenejdne tam chodit, pěč dneska tam nejsou lidi a taky by jsi mohl zabloudit v poušti a pojít žízní a hledy jő tak to je ale já teda pamatuju eště jinši časy samotného krále Ardifia když byl ještě na koni totiž když von se ještě udržel na koni tak pořádlovat lovy veverek to byla jeho nejmilejší zábava lovit veverky no a pak i dykyčkal veverčí hody a vokoušaný kostičky házel dolů poddané jem..."

Jó to byly zlatý časy to už se nikdá nevrátí. Král Ardif se dyky tak tajerně podivně usmíval a nevypytatelně poznamenával: "To je zajímavý" nebo "von je zajímavý" no a pak toho člověka poslal na popraviště nebo mu dal metál jak se mu právě zachtělo no prostě byl to správné vládce no to se ví že já jsem byla redší furt začslá pod podlahou hodovní místnosti a vodkláptla jsem dlaždice jenom když padaly kostičky z veverek a to tedy ale byly hodny mnem mnem mnem..."

Jenže pak se to náhle všechno poděsilo král Ardif totiž ve svý říši lesního ducha jehož pravý jméno nesměl prostý lid uslyšet a proto jsem ho zvali Nepoživatelnej Nestravitelnej von si ten duch spokojenčpal v koruně pra-starého dubu no a Ardifovi to nedalo a furt a furt ho štouchnal a nenechal ho spát až se ten Nepoživatelnou Nestravitelnej nášval páč potřeboval spát sto let v jednom kuse a prostě zmizel ze Scifílie vůbec a vzal s sebou i naše hlavní město Tos a Ardif tím pádem hemel ani hlavní město. A ten duch s sebou vzal i dobrou větu Ariadnu a to už byl úplně konec a úpadek. Veverky se Ardifovi voteceně posmívaly a my poddaní jsme tak trochu přemejšleli že bychom třeba zdrhli do náškýho sousedního království. Když je to všechno takový chciplý. I když tak dobrý veverčí kostičky jinde nají panáčku to mi náče věřit..."

Jo a taky nás přestal navštěvovat král Eduard II. kerej zvyšoval lesk Ardifova dvora jic chudáček Eduard to byl takový neživotaschopný aristokrat dva služebníci ho museli pořád ovívat vějířema aby náhodou nevomídel. Jo ale největší chyba co Ardif udělal byla že nechal roztávit svoje jediný dělo Těžkou Barboru to dělo teda dávalo rány jako hrromy i když se dyky netrefilo a nadělalo strašně randálu a někdy střílelo úplně

SLOVO ÚVODEM

Dlouho očekávané číslo Andromeda News je zde. Obsahově nazuje na číslo předchozí číslo, volíme tedy formu dotisku s pokračujícím číslováním stránek. Obsahem této AN jsou delší legendy naší oblíbené planety Sci-filia, které kolektiv výzkumníků naznačená a získal od posledního vydání AN.

Jmérem redakce Vám přeji příjemnou četbu. -Pra-

VLAJKA SCIFILIE

V období, kdy se pevniny a ostrovy Scifiliánské teprve vynořovaly z prapůvodního Mathmosu a země byla v neustálém pohybu a varu, pobíhali po Scifílii hordy neorganizovaných divochů. Mírnější živoili život osamělých loveců. žívíce se antikvemi, občas i nově se vynořivší se zvěří lovou z pralesů vydavatelských. Cstřejší rasy robíhali po kontinentech a volaly: "Jak se dostanu do nějakého výtěžku?" A tak vznikaly tlupy a hordy, které mezi sebou bojovaly, každý s každým. I zrelihilo se to bohepusté rádění Velkým Olympem a z Mathmosu se vynořila postava ozbrojená mečem, v šatech dívky, s tělem ženy a tváří starého. Pravěká trojítá bohyň - všechni jsem její děti. V ruce třímalala zlatého hada, který se kroutil a koulel očima. Kdo ho viděl, strnul. I zmocnila se hrůza kmenů Jcifílie. Mladí svalnatí mužové se dohodli, že hada zabijí - bohyň nebylo možno zabít, byla nesmrtebná. Ale když se připlížili se svými kamenými meči, pohlédla na ně bohyň uhrančivým okem a hleděla promluvil lidským hlasem: "Nezabíjte mě, já jsem Fifinka ka." A tak jí nezabil. Pak promluvila bohyň: "Neperte se a nežerte se, jen dle práva a jednacího rádu; a Fifinka to ohládá." Vložila Fifinku do rukou vůdci tlupy a vyzářila se do prostoru.

Povzdech se vydrahl ze rtů starýných, byl poslední. Záhy chuděra vypustila duši. Zatlačil jsem ji oči a zachvěl jsem se, dísem. Kde asi, vekterém místě Scifílie, se vynoří přízrak zmizelého Ardia? Kdy se znova ozve brůzyplná výtí jeho Lišky?

E.H.

Fzn. red.: Pokud Vám v předchozím článku něco chybělo, vžitejte to čárky v souvětích. I já jsem si toho všiml, klopotně jsem je doplnil. Nedalo mi to a pochtlubil jsem se autorce. Ta na ně začala nepříčetně křičet a vyjadřovat se (před svědky) potupně o mé inteligenci, která

nebyla sto pochopit její autor-ský záměr. Úklidnila se až po slibu, že vše bude uvedeno do původního stavu. Stalo se tak, neboť ted už vím, že umírající stařeny čárky nedělají. A ted to vše i Vy.

-Pra-

Pokr. str. 8

STRUČNÝ NÁČRT DĚJIN ŘÍŠE JILVERNEA

Ka východ od Geozie leží tři velké ostrovy, severní Hlavní, Střední a jižní Pustý. Někdy v pravku planety, kdy byl osídlen jenom Hlavní ostrův, přistál zde na své kocábce Míšal. Vouzatý poutník Jilvern. Obracel úspěšně domorodce na svou víru a zanechal jim řadu posvátných knih v červeno-zlaté vazbě. Aby si je domorodci mohli přečíst, začali chodit do školy a získali i jiné neduhy civilizace. Jejich vůdce Egmo založil říši Jilverna a vybudoval její hlavní město Poutník. (Tradice uvádí, že byl kapitánem, ale složenka na placení nájemného, uchovávaná ve Státním muzeu, dokazuje, že byl m a y o r.)

Jilvernáci, jako každá pořádná civilizovaná rasa, se dali na pochod a zkolonizovali Střední ostrov. Jeho guvernérem se stal Mladý Vlčák, který své nové sídlo nazval Fortuna. Když pak opakováně nevyhrál ve sportce, změnil jeho název na Vlčice, vrhl se na obchod, založil spolu s Mladým Vůčákem Wells Cargo Bank a stal se monopolním dodavatelem teplé vody na Scifílii.

Po krátkých ideových sporách se sekta, která tvrdila, že poutník nebyl Jilvern, ale Vilímek, byl uzavřen smír a na Míšově náměstí v Poutníku byly postaveny sochy Jilverna i Vilímka. Každý se pak mohl klanět tomu, komu chtěl, většina však se neklaněla nikomu.

Nové období poznávání světa nastalo, když byla z moře vylovena láhev s nápisem Pilsner Urquell. Písemná zpráva v ní uložená oznamovala, že na Geozii vznikla Velká Villoidie, která nejenom, že vydává "fanzin" (ještě dloho se, pak nevidělo, jestli je to víc ž kuchyně nebo z umění), ale že dokonce vyzývá všechny k navázání obchodních styků.

Zel se však ukázalo, že to byla past, protože když se mírová mise Jilveráků přiblížila k břehům Velké Villoidie, stěží unikla dělostřelecké palbě zbraní silých Huňáčků.

Až za několik let, když přišla zpráva, že zpachlá Velká Villoidie se rozpadla na řadu knížectví, nová výprava Jilvernáci přistála na pobřeží Geozie a za lítých bojů pronikla do vnitrozemí.

Zde navázali výhodné obchodní styky se šejkem Nepoživatelným panovníkem Decimálie. Brzy však zasáhly temné síly (od té doby je magie v Jilvernei uctívána) a Nepoživatelný záhadně zmizel někde v budoucnosti nebo v minulosti. Decimálie pak podlehla za jeho slabých nástupců útoku současných dívčích kmenů, které

vedla Amazonka Ewiwa. Jilvernáci si však našli brzo nového spojence, který se vynořil z moře. Někde v myticky dálce i česu matka Mašina a otec Timáš zrodili syna Bobulku Velikého. Ten vytvořil národ Mašinistů, který na svých mechanizovaných kánoích přistál na Pustém ostrově, zúrodnil ho a uzavřel spojenectví s říší Jilverna.

Bobulka Veliký vytvořil v zátoce Sáza /v místě svého přistání/ velký chrám a za pomocí Ai-dara I., vládce Veverkistanu uspořádal velké orgie, které pak pod názvem Bobuložinky se pořádal každý rok. Na nich se scházejí obyčejní obyvatelé Scifílie s polobohy z Olympu a veselí se vzděláním kříží.

Bobulka Veliký, když jeho čas nastal /oznámení dostal poštou/, nastoupil na svou mechanickou kánoi a nechal se unášet proudem řeky smrti. Ten ho znesl do zelené díry. Bobulka se však nešel, zde sídlících zelených mužíků a směle je zcivilnil. Oni ho pak za odměnu pustili a on odplul na Dálný sever.

Říše Jilverna dosáhla velkého rozmachu. Na obou ostrovech (Hlavním a Středním) vznikly kromě Poutníka a Vlčice další kvetoucí města Howardie, Ditta, Chrono-Trek (známé jako místo, kde Ninja koná své slavné pokusy), Cárlov (známý svou Národní akademii), Carterův Brod, Nosálov, Křížovice a Ptákovice.

Mladý Vlčák, který byl pověřen správou provincie Cargo, se pokusil o vzpouru. Zalekl se však dlouhé a těžké tlapy Šedého Vlčáka, a tak raději vytvořil umělý ostrov, kde ted vladne.

Říše Jilverna spolu s mocnou říší Mašinistů vydávají noviny, jež se tak proslavily, že hromovládný Ef-Eff sedící na Olympu prská, jakmile je uvídí. Obě říše pořádají také společné velutrhy zvané Japebraní, kde za účasti návštěvníků z celé Scifílie vystavují své nejlepší výrobky.

Major Egmo po zpávě o nových větřech z Východu změnil svou osvícenou despaci na demokratickou tyranii. Říši však hlavně upevnila rada seniorů, jejichž principem se stal nejchytřejší z nich zvaný Australan.

Jediné nebezpečí, které hrozí dalšímu rozvoji Jilvernii, je to, že si obyvatelé zahrávají s magickou silou zvanou Fantasy. Naštěstí Conan stojí při nich.

Pozn. red: e.č.

Principem zde není nízka myšlenková osnova, ale osoba definovaná, dle římských vzorů, jako první mezi rovnými.

VLAJKA SCIFÍLIE

(Dokončení)

Vlajka Scifílie je tedy fialová uprostřed s emblémem Fifinky. Státní znak Scifílie tvoří fialový štit, uprostřed horní hrany je zlatý kruh, který je symbolem příslušnosti satelitů, asteroidů a kolonizovaných planet k mateřské planetě, ve středu štitu je stylizovaná raka, kolem které se ovíjí had. Emblém symbolizuje jednotu a boj proti kladům vyznavačů tvrdé až kosmické SF a vyznavačů fantasy. Had dále, kromě památky na Fifinku, je symbolem spirálního tvaru galaxie.

Per aspera ad astra - z prachu ke hvězdám. C.B.

THEMACHINIE

Hned úvodem bych dementoval ničím nepodložené zprávy, že z ostrovních říší je nejrozsáhlejší Jilverna. To již dávno není pravda /téma se dá říci, že ani nikdy nebyla/. Původně snad rasu velkých čiernych poloopic "vládla" nad všemi třemi ostrovami, ale postupně byla nutena odejít z nejjižnějšího ostrova. Navíc dodnes hned musí platit svým jediným (duchovním) bohatstvím /pomluvačné články kapitána Ligea vyjímaje/. Fakt, že fanzin nás donutili tisknout na našem ostrově a z našeho papíru je vedlejší.

Themachinie vznikla v pradávých časech, kdy leckteré ostrovy nebyly ani na povrchu scifílském a mnohé kmeny ještě veselé skotačily na stromech. Pod vedením Cibulosuka /zlý jazyky tvrdí, že byly dva, což je samozřejmě nesmysl/ známého u okolních kmenů pod svým bojovým jménem Bobulka Veliký, se začal ostrov postupně civilizovat a upevňovala se výška. Pod totalitním režimem našeho milovaného patriarchy šťastně úplně všechn lid. O všeobecné spokojenosti svědčí i to, že nějaké výpisy voleb na ostrově nepamatuje ani ten nejstarší obyvatel ostrova - poustevník Chalupion. /Minchodem, je asi nejbohatší, žije v sudu URQUELLU./

Vládce, vědom si dvojakoosti svého jména založil města Sukovice a Cibulice. Město Cibulice je již v troskách a ožívá pouze ve vzpomínkách lidu. Sukovice stále ještě odolávají záhu času. Toudobou pronikl vládce i mimo mateřský ostrov a /mj./ zbral i kus území Žrťaru, samozřejmě, vědom si dvojakoosti svého jména.

Ostrov má v současnosti 31⁺20 obyvatel. Usvitu věků se na ostrově vytvořila tajná sekta adalescentů. Později, již po učené moci klikou Quardy-Cibeliána byla, za výdatného přispění Mart

. pokračování str.9

THE MACHINIE

tilla Senecy téměř potlačena, či vypuzena. Toto období se dodnes označuje jako "šedivo". V té době nastal také velký příliv imigrantů. Někteří vážili cestu až z daleké Winstone. Po pádu vlády monarchy Cibuloska se sice volby také demokraticky nevypisovaly, ale ovzduší se na ostrově očividně demokratizovalo. Mírnější křídlo vlády dokonce navrhovalo zřízení republiky, ale opozice zasáhla.

Poměry se postupně uklidnily. Hlavní město zůstalo stejně jako za Cibuloska I., kupodivu ani název Sukovice se nezměnil. Rovněž bylo zachováno historicky cenné město mCON. Když se vládce Cibulosuk I. propadl do zelené díry jistí monarchové nám dobrácky radili, abychom město zbourali, že stejně nemáme prostředky na jeho rekonstrukci. Jelikož je však násří císařský tróid kryt prscí všechno lidu, prostředky se přece jen nashly. Něco zlepujícího /na Mírný úrok/ i čierne poloopicce a ukázaly, že umí nejen nějakých slazaly.

bých 35 scifilských jazyků a nářečí.

Měnou zůstává i přes demokratický režim, císařský tróid. Dudlajští misjonáři, z nedaleké centrální pevniny při pokusech zavést na našem ostrově jednotný standart URQUELL narazili na všeobecný odpor. Uspěli pouze u asketického poustevníka Chalupiona. Většina obyvatelstva ostrova však tvrdosíjně prosazuje jako celosifistický standart Cozelovickou 10, která je snadno dostupná u Velkého Závadilova jezera.

Některá části radikálního křídla opozice tvrdí, že samostatné hlavní město Themachinie Sazavion je fraška a měli bychom se prý hlásit k městu Poutník. Takové škodlivé názory však tvrdě potlačujeme, i když Themachinie vlastní nějaké "malé" procento stavebních parcel města Poutník.

Casem však jistě naše území zvítězí a město Poutník bude pak zcela naše. Samozřejmě ho však, jak je v naší říši dobrým zvykem, J.G.

KRÁTCE Z ČERNODĚRSKA

Úspěch zahraniční politiky Černoděrska. Díky přítažlivosti neodolatelným návrhem guvernéry Pindaluzie se Nascrie rozhodla spojit se celní a personální unifikací s Černoděrskem. Dále vzhledem k tomu, že Černá díra vztehuje své ruce i po Nasérii, rozhodl se Jiří z Roudnice a Tomova /penovník Nasérijský/, že až na další bude Naseri na mezinárodním fóru zastupovat Radomila ze Žákova guvernéru Pindaluzská

* * *

Tzv. pocitačová nákaza se rozšířila mezi účastníky tradičních Dudlajských slavností Plkon 88. Existuje dívodné podezření, že její rozšíření bylo důsledkem činnosti představitele Pagistaru. Ten sem přijel pod rouškou jednání o normalizaci vztahů Pagistaru a Černoděrska. Tento "host" byl bohužel chráněn diplomatickou imunitou, proto Dudlajská vláda nemohla zasáhnout odpovídajícím způsobem. Na svém podzimním jednání vláda Černoděrska rozhodne o udělování vztupních víz pagistánským -Praha

INVAZE NA PLÁŽI ST WETTERDOM

VÝZKUMNÁ ZPRÁVA 3.45.9 HISTORICKÉHO /TEOGRAFICKÉHO/ ÚSTAVU V NOVOALBERTOVU, ALBERTA, VELKÁ VILLOIDIE

Dávno je již tomu, co malý národ huňáků obýval Villoidii, území úrodné delty veletoku Matfysie. Dařilo se mu tam dobře. Země opývala nejen mlékem a strdím, ale díky přátelsko-pašeráckým stykům s Černoděrskem i Urguellou. Pracovitý lid se záhy zrohl i na vydávání fanzínu a jeho četných slavností se účastnili i dobrý White i mocný princ Ondřej. Přes všechny úspěchy však Huňáci trápili pocit samoty. Příliš málo bylo známých kmenů na velkém kontinentu a legendám o velké východní zemi příliš nevěřili. Až jednoho dne fatamorgana nad Zeleným mořem přinesla obrys několika velkých ostrovů a lid Huňáků zajásal. Toho roku slavnost slunovratu, pořádaná tradičně sedm týdnů před ním, měla na poutním místě St. Wetterdom obzvláště bujarý průběh. Běžné slavnostní rituály měly ovšem tentokrát neobvyklý závěr: do moře bylo vrženo několik tisíc lžahví od Urguellu (!!!), to vše za zpěvu posvátných chorálů. Lávky obsahovaly zprávu o existenci a nabídku přátelství Huňáků. A pak již nezbývalo nic než čekat a doufat. Po týdnech, měsících a letech si však už jen mužové s nelepší pamětí uchovali vzpomínku na ony slavnostní chvíle. Ani FM už nepřinesla nové záběry. Naděje umřela a obecně se mělo za to, že lávky se vzácným posláním padly za potratu všežrevým huňatským delfínům či neméně dravým velekrakenům.

Až jednoho dne, náhodou opět při dubnových slavnostech slunovratu, spatřily nejostřejší zraky na obzoru bod, který se neustále

bližil a zvětšoval. Nebylo pochyb pořeží Villoidie mířil cizí koráb. Kmen přerušil obřady a s nadšením se začal připravovat na příchod hostů. Jenže jak se lod přibližovala, Huňáci se začaly zmocňovat rozpaky a zděšení. Tolk očekávaná lod se až příliž podchala obrovskému křížníku, z něhož se na všechny strany ježila děla a paprskometry a další zbraně, které knali pouze ze stránek komiksů. Huňáci byli národem mírumilovným, jejich prehistoricke zbraně použité k objektivně nutnému vyhubení Mainstrú, kteří obývali deltu před Huňáci, odpovídaly coby reliktie na stěnách chrámů a většina souběžníků je již sotva dovedla pojmenovat natož použít. Lidé propadli panice a prchali do lužního lesa, ne však příliš daleko, aby mohli další události sledovat. Jen jediný z nich hrdina zvaný Sub, si zachoval duchapřítomnost a rozhodl se jednat. Otevřel jeden z oltářů, uchopil láhev Urguellu, přivázel na ní několik mechyřů, před chvílí rituálně zabitych kaprů a hodil ji vstříc připlouvajícímu křížníku. Doufal, že jeho posádka převzácný dar vyvolá a pochopí jej jako projev přátelství. Zoufalost mu však dodala příliž velkou sílu a láhev a - křížník zmizel! Na jeho místě se pochopovala na vlnách pestře pomalovaná triera zcela zaplněná velkými biežejmi poloopicemi! To už bylo příliš i na udatného Suba, a on následoval své druhy do bezpečí pralesa. Zde sledoval, jak zpanikařiví odhalení cizinci zbrali do ve-

sel a vkrátce zmizeli za východním obzorem. Dnes po mnoha staletích těžko můžeme zcela přesně vysvětlit skutečný běh událostí. Všechny teorie se však opírají o kolektivní hypnózu či halucinace. Podle jedné z teorií Subova láhev zasáhla energetický zdroj halucinotronu vytvářejícího projekci křížníku. Není ovšem vůbec jasné, jak by tehdy primitivní civilizace Jillverni přišla k takovému špičkovému zařízení. (Bylo ohjeveno teprve před 452 lety ve Neverkistenu). Spekulativní hypotézy o daru emzáků je nutno odmítnout jako zcela nepodložené stejně jako teorie o civilizaci Huňatých delfínů v Zeleném moři. Jako nejpravděpodobnější se dnes ve světle bádání jeví možnost kolektivní hypnózy silným jedincem na palubě, který byl zneškodněn výparým posvátného moku, pudově vytvořil slepoň obraz bielych poloopic. Úplnou záhadou však zůstává smysl tohoto počinání těžkého mírové mise Jillverni, vždyť prekmen Huňáků slynal také svou mírumilostnost. (Poslední dělo bylo překováno na cyklostyl 31 let před popisovanou událostí). Ve veřejném archivu v metropoli Poutník chybí jakékoli bližší zprávy o zmíněné misi, krásy zbytků lodního deníku se zprávou o dělostřelebě na lod... Podobných nepřesnosti až hrubých zkreslení skutečnosti se v Jillvernské historii ve vztahu k velké Villoidii vyskytuje povídce, a proto se domníváme, že jejich společné prozkoumání a vysvětlení by pročistilo i současně vztahy mezi oběma státy. pokr. →

INVAZE...

Prameny:

Fra, Průvodce Scifílií, Andromeda News, Andromeda City
Rampa-D, Staré Villoidské báje a pověsti, p.204-8, 7430-812, interní publikace ČNÚ Mlok
Klon a kol, Fraktické využití halucinotronu, p. 1-20, Klonovaly
Black, Stručný náčrt dějin říše Jilvernea /předběžná zpráva/
Poutník
Rampa-R, Stručné dějiny villoid ské federace, p. 76148-76150, interní publ. ČNÚ Mlok
-map-

Ostrovní říše OSTRAVOLAND

Dějiny Ostravolandu mají svůj počátek v dobách, kdy vzkvétala a galaktické klenby se dotýkala moc a sláva Salamandrei. Po jejím zániku a rozpadu Rady Planety se hlavní koordinátor usadil v Poláckopavlovsku, na malém souostroví západně od centrálního ostrova Ostravolandu. Úspěšně kolonizoval přilehlé ostrovy, založil Nadaci na ostrově Bilconie a v současné době je místodržícím svobodného, ostravolandského území Salamandrei.

Dějiny centrálního ostrova Ostrava Ostravolandu byly ještě pohnutější než dějiny Salamandrei. V období tří let po Velkém Roztřesku Salamanirei se spojilo město Kovalopolis s ostrovem Kusakaskar s cílem vytvořit silný SF stát. Jejich snaha byla úspěšná, i když nedosáhli všech původně stanovených záměrů. Proti dvojdomohodě Kovalopolisu a Kusakaskaru se totiž postavila silně byzantický založená správní rada Constancifílie. Celé dva roky trval tento boj o moc. Začátkem třetího roku vstupuje na kolbiště dějin Ostravolandu další správní středisko - Chmelařova Huť. V

Všechna tři města sdružila své síly a dosáhla konečně svého cíle: vydání pověřovacích listin k provozování SF činnosti, což nakonec ve svém důsledku vedlo k vyhlášení Ostravolandu jako SF říše. Na paměť onoho velkého okamžiku vychází dodnes občasníky, jež se nazývají Leonardem, protože prapevnina centrálního ostrova, jež od nepaměti nazývána Zemí mistra Leonarda.

Od té doby došlo k nebyvalému rozkvětu Ostravolandu. V říši bylo vymýcono veškeré tmářství a tvrdě byla ptosazována jen věda fantastická. Během posledního roku však došlo na území Ostravolandu k vytvoření separatistické oblasti, jakého scifistického Basicka. Na tomto území se usidlila skupina literárních fanatiků vedená megalomajordómem Kostihou, která si vytýčila své vlastní literární a politické cíle. Skupina ovládla správní centrum Deltagrad City na severu ostrova a vyhlásila své území za Kostihománi. Z tohoto území

podnikají loupeživé hordy těchto literárních fanatiků odvážně výpravy na Geczii a v poslední době i na sám Olymp. Tyto výpravy jsou však ojedinělé a poměrně špatně organizované, takže jejich význam je prakticky nulový. Kromě toho limitujícím faktorem těchto výprav je silný odpor dvou nejvýznamnějších sídelních měst Ostravolandu: Chmelařovi Huti a Kovalopolisu. Zvláště Chmelařova Huť vyniká agresivní politikou vůči Kostihománi podmíněnou výrobou účinných literárních a verbálně likvidačních zbraní z nejúčlechtilejší ostravolandské oceli.

O stále rostoucím vlivu Ostravolandu svědčí nejen stále sílící mocenské postavení v rámci planety Scifilia, ale také skutečnost, že ve třech sídelních městech Ostravolandu - Chmelařovi Huti, Kovalopolisu a Constancifílie - se bude konat VII. vševesmírný SF bazar s účastí nejvýznamnějších osobností celé Galaxie, jež se Parconem 88 nazývati bude.

Vláda Ostravolandu na čele s Kalem Velkým a Chmelařem Ne-kompromisním sídlí v Constancifílii na ulici Digitalstrasse. Státním zřízením je Ostravoland SF republikou, kterou řídí triumvirát Koval-Chmelař-Constance (Železná dáma ostravolandské SF ze správního centra Černé Louky.) Tento triumvirát řídí Správní zemskou radu složenou z guvernéru jednotlivých provincií Země ministra Leonarda, Černé Louky, Kostihománie a samostatného území Salamandrei. Členové triumvirátu jsou zároveň guvernéry ve svých provinciích. Velkou radu spolu s nimi tvoří bývalý Velký Koordinátor Poláček ze Salaman-drei a separatista Kostiha.

Ostravoland je země, jež smogem ve vzdachu a těžkými kovy v pozivatelných oplývá. Na centrálním ostrově říše jsou bohatá ložiska černého uhlí a skryše bájných pokladů šílených trolů a orků. Obyvatelstvo Ostravolandu tvoří kočovné kmene kopáčů a hledačů pokladů. V poslední době však mezi obyvatelstvem příslušníci barbarských kmene snědých Morgochů toužících po moci.

Ostravoland udržuje již několik let oboustranně výhodné a přátelské styky se svým nejbližším sousedem, ostrovní říší Moravíconii, která se rovněž dala na SF cestu svého vývoje. Tyto

styky byly vybudovány na základech scifistického internacionálismu a jsou na velmi dobré SF úrovni. Mezi správním střediskem země - Martinem a Chmelařovou Huti je realizován velmi čilý obchodní ruch spočívající ve vzájemně výhodné výměně různorodého SF tovaru a literárního kontrabandu.

D.C.H.

ZEMĚ WEIGELOVA

Hlavní město je říční Seint Lem, které leží v těžko přístupné zátoce chráněné četnými útesy a neologismy. Přesto je svou výstavostí známé po celé Scifílii.

Ve východní části země jsou leží na orientálních knížat - hornatá Alenie s nejvyšším vrcholem Kir Eul, ploché Hollensko a Zajdelie, kterou odděluje od okolí limes inferior. Na západním pobřeží je Svobodný přístav recenzí /SFR/.

Má statut státní rezervace /SFR/ a je zde uctíván Clean Tir, někdy i jiné klíny. Jde o otevřené město bez cla, myta a cigaret. Slouží jako překladiště. Přístav je otevřen všem plavcům a plavkyním, směřujícím na Svobodovo území Odeonské, Starou Frontu a další země Olympu. S radostí bývají výtáni plavci přivítávající scifilijské knížky, protože místní obvatelé prahnu po četbě a zprávách o nejnovějších událostech. Novinky pak bývají pašovány na vzdálené planety.

Příroda je zde utěšená. V rezervaci rostou jedle i olše, košatce i bedrníky, konopí i kmín, žijí zde mravenci hleváci, hrdličky, pávi a není vyloučena existenčí i dalších rostlin a živočichů. Z Olympu sem zalétají volní /frei/ albatrosi, někdy i ptáci hořeráci z okolních planet.

Dějiny země sejí až do přehistorických let, kdy místní vládcové udržovali přátelské styky se Součkem Ufovládným, z jehož vule se z Mathmosu vnořily četné ostrovy a kontinenty. Během zmatku a bojů na centrálním kontinentu zachovávala Weigelova země neutralitu a pamáhala jen těm, kteří si o pomoc řekli dřív.

Místní peněžní ústavy jsou napojeny na Clearingovou banku Svrchované koordinace, mezinárodně uznává za standart Urquell. P.W.

OPĚT PAGISTAN

Zdivočelé dospodud, však neagresivní počítání z Pagistánu překročily hranici. Celá stája se jich volně potulují po výšinách Alberty. Také magické půsti v Rempacílii jsou neustále plně a ojedinělé kusy, byly sňaté i v okolí Tražkovy hory. Ve Schmidkey způsobil paniku mezi obyvatelstvem, když se pokusil projít ochrannou zónou centrálního antinukleárního reaktoru. Incident se vyšetřuje.

-map-

NA ZÁPAD OD CIVILIZACE

Pod tímto názvem uvádíme poňkud pochmurný příspěvek, a to jak obsahem tak původem. Tato zpráva byla nalezena v plechovce od proteinu, kterou vylovili rybáři z řeky Amazing, nedaleko od jejího ústí do moře. Text otiskujeme v plném znění.

"nedlám s̄i zbytěčné iluze, že tuto moji závět někdo nalezne. Přesto: at už jste kdokoli, čtěte o naší krásné zemi, která zůstává skryta před zraky celého SFěta, o lidech a jiných stvořených, kterým chybí jen málo k dokonalému štěstí, o naší slavné výpravě a jejím neslavném konci i osudu toho, který spolu se svými anonymními druhy zhynul na cizí půdě a pod cizími hvězdami. Čtěte o tom, co jste pochopili, vyprávějte druhým.

Pocházím z oblasti na západě Centralního kontinentu, kterou z neznamých důvodů nazývate Veverkistánem. Veverkistánem, někdy nesprávně považovaný za státní celek, je v podstatě souborem států, státečků i provincií. Nemají spolu nic společného, kromě sousedství, jistě prostoročasovědusledkové návaznosti a kromě pevné nadvlády strašného MX. MX-Maximátor nechal tyto kmeny a národy kdysi v dávné minulosti povstat z nicoty mathmosu jen proto, aby je mohl vzápětí ovládnout, spoutat, zotročit, vnutit jim pokorující jho a navrždy jim vtisknout svou pečet. Stalo se tak před mnoha a mnoha epochami. Státy, kmeny i tlupy, spojené osobou MX, byly dlouho, až téměř do současnosti nuseny vystupovat naveneck jako jediný celek.

Moje rodná země bývala jednou z nejvýznamnějších ve Veverkistánu. Nyzývají ji různě: Spectrálie, Země duhových lesů, nyní Velké Spectrální Megalovství. Táhne se od oceánu až k pohoří Veverčí hřbety. Podnebí je dostatečně teplé, aby se pod širým nebem daly prospat dějiny, což svědčí především obyvatelstvu a tak charakteristickému porostu vysudypřitomných duhových lesů. Oblibeným rčením chybátek je: "Nejen, že pro stromy není všechno lep, ale vono není vidět vůbec nic!" Jen na několika místech ustoupil les agresivnějšímu podloží, například na černobílé Xeroxske pasece.

Historii své krásné země známe však jen útržkovitě. Zmínky a narázky se objevují už v nejstarších legendách a pověstech Geodézskeho folklóru. Předkové Spectrálijci ve své tmouneznáma zahalené pravosti neměli nikdy klid. Byli neustále pronásledováni, nadpřirozeně silnými a rychlými bytostmi, Maximátorovými žoldáky. MX, ten duch bez těla a tělo bez duše, schopný být zároven zde i kdekoliv jinde, nechápal předkům chvíli oddychu a hnál je z místa na místo. Mnozí nekončící putování nepřežili,

některým se podařilo proniknout obklíčením a získat azyl v jiných zemích Centrálního kontinentu. To byli ti lštivější a zámožnější Spectrálijci. Prostý negramotný lid, potažmo chudina cestou statečně protrpěl od začátku do konce. Byl však za prožité útrapy odméněn touto zemí zaslíbenou, Zemí duhových lesů. Zde jejich pout skončila. Nalezli nový domov s mnohými přednostmi. Například, bylo možno schovat se v neproniknutelném lese, což však nebylo ani příliš zapotřebí, neboť Maximátor měl náhle jen málo požadavků.

Dlouhou a strastiplnou cestou se ale jaksi postrácela spectránská technika, pro kterou se před Veverkistánem trásla nejedna říše. Snad se znalost výrobních postupů mezikontinentálních organizačních raket zachovala v jiných částech veverkistánské oblasti. Spectrálijci si však do své nové vlasti prinesli pouze něco dřevěných modelů a přivedli páru kusů užitkového zvířectva Země duhových resp. pruhovaných lesů je nesmírně úrodná, ale zemědělství a v důsledku ani průmyslu se nerovnaly. Proč by se obyvatelé zatěžovali prací, když na duhovnících po celý rok rostou všechny potřebné věci? Tak uvažovala ještě i minulá generace. Obyvatele si prostě zalezli do lesů a neměli na starosti nicio jiného než se schovávat před W-manym, kteří občas s hromovým pokřikem "TrEST!" prováděli zá tah.

Okolnosti a příčiny náhlého stahování Maximátorových vojsk ze Země duhových lesů zůstaly dodnes nevyjasněny. Během jednoho roku se všichni W-mani s veskerou smrtonosnou technikou rozešli do okolních zemí (mohu potvrdit, že opravdu všichni, přestože se vyskytuje obavy, že hluboko v lesích jsou dosud ukryti Maximátorové jednotky připravené zasáhnout, kdyby v politice Spectrálního Megalovství došlo k nějakému zvratu). Příkláním se k teorii, že se MX zalekl zvěstí o nepřemožitelném a na prostě záhadném monstru, zvaném Parastroikum, které se k nám blíží od východu. Nepodlehám však iluzím, že už se Maximátor nevrátí. Jsem si jist (a také jsem si bolestně ověřil), že MX pevně stojí na svých pozicích v ostatním Veverkistánu a vůbec ve SFěti.

Spectrálijci se nejprve ničeho nevšimli. Pak jim ale začalo být divné, že už dlouho nikdo nevolal "TrEST:" a tak slezli ze svých duhových stromů, opustili nory i zemljanky. A skutečně. Nikde žádná nášlapná mina, samostříl s automatickou spouští či jáma na mamuty. Pod vlivem tohoto poznání propadli obyvatelé panice, a to panice tak panické, že začali kácat stromy,

zakládat osady a vesnice, stavět kolové hradby. Ovšem, jak známo, i ta nejpaničtější panika jednou opadne. Stejně tak panika duhová. Spectrálijci sice postavili několik opevněných sídel a nějaký čas v nich žili, ale čím dál tím více se difuzně navraceli do rodného lesa. Bylo zřejmé, že nemá-li se pokrok zastavit, musí se něco stát.

A stalo se. Ve vesnici Selo Phillipskoje, uprostřed Země duhových lesů se narodil Spectrální Megalomana. Poslední toho rodu. Nedlouho po tomto okamžiku (neneb situace to vyžadovala) seskupil kolem sebe Radu starších, těch, kteří si ještě pamatovali základní zásady řízení. Bylo nutno jednat rychle, neboť některé mocnosti v sousedství se chystaly ymazat Spectrálii z mapy SFěta. Sám Spectrální Magoloman s hrstkou věrných se ujal onoho nevděčného úkolu vyhánění obyvatel a lesů. Pochytní občané byli koncentrováni na významných pasekách a s větším či menším úspěchem civilizování. Pak, většinou dobrovolně, byli zapojeni do práci na výstavbě civilizace. Na mytinách, pnirozených i čerstvě vykáenných vznikala nová města, která se měla stát nositelem kultury, vědění a pokroku. Jako jeden z prvních byl vybudován městský komplex Xerox, který je dodnes významným centrem (v Xerozu například sídlí XIA - Xeroxská informační agentura). Celá Země pruhovaných lesů byla oplocena ostatním drátem pod smrtonosným napětím 4,5 V, aby se zabránilo další nezádoucí immigraci zbloudilých počítaců, a prohlášena novou ústavou za Velké Spectrální Megalovství. Správně se říše rozdělila na dvě gubernie - severní Kryptonii a jihozápadní Rumelii (název vznikl na památku téměř úspěšného pokusu ohrazení pivní standard). Hlavními centry Rumelie je již zmíněný Xerox a především hlavní město celé říše Megalopolis - sídlo Speot. Megalomana P. Jistou dobu zde působil VUV - Výzkumný ústav všechno, který však splnil svůj úkol a vypracoval Teorii všechno. Jsem jen laik a znám jen zkázanou verzi, přizpůsobenou spectrálijským poměrům: "Les je SFět, SFět je les...". Nejvýznamnějším městem Kryptonské gubernie je Spebátor se svým Ústavem pro výzkum hloubky nekonečna. Lid kryptonský je poněkud zvláštní náture, ale díky federaci rovnoprávný. V kryptonii se ovšem vyskytuje i národností menšiny, například počítaců typu Utari a další, kteří zabloudili do Země duhových lesů neznámo odkud a založili výpočetní centrum v osadě Dos 3.5, nebo macionalističtí mutanti, kteří se pokoušejí odtrhnout a vytvořit na severozápa-

dě vlastní říši, tzv. Svobodnou Hypermanií. Nemyslím si, že by se jím to kdy mohlo podařit. Za zmínu stojí ještě jedna pozoruhodnost Země duhových lesů. Jsou to pyramidy v Géze, kterážto oblast leží na pobřeží, jižně od Xerouxu. Byly ojeveny až po vykácení značné části lesa. Jejich smysl a původ pokud vám zatím nikdo nedokázal srozumě vysvětlit.

Spectrální megaloman P. se rozhodl probourat izolaci od okolního SFěta, ke které došlo za nadvlády Maximátora a jeho W-manů. Vyslal výzkumné kontaktní výpravy do všech končin. Jedna z nich například zamířila k Ikarijským ostrovům. Bohužel, skončila nezdarem a domu se vyslanci vrátili úplně bez peněz. Jiná, mnohem lépe vybavená, se vydala směrem na východ, kde se podle všeho měly vyskytovat nejzrovinutější země. Na tuto výpravu jsem se přihlásil i já a moji druhotové.

Cesta z Megalopolia přes lesy, ba i přes Vevercí hřiby na východě proběhla neočekávaně hladce. Jedinou ztrátou byl jeden z nosičů, kterého kouslo jačí lesní zvířatko do zadku. Bez konfliktů jsme se dostali až za hranice. Z řeči tamních starousedlíků jsme vyzněněli, že zde na severu se nedávno utvořila silná koalice v čele se Zemí vycházející Roury. Zaradovali jsme se. Právě něco takového jsme hledali. Po další cestě jsme došli do sídelního města, tak snadno, až do bylo podezřelé. Ubytovávali jsme se, zařídili všechny formality, začali jsme navazovat kontakty s

obyvateli a mezitím jsme nenápadně pátrali po centru této organizace. Chtěli jsme se podle propozic Spect. Megalomana P. informovat o možnosti zapojení Spectrálního Megalovství do tohoto sdružení. Podařilo se nám to bez větších obtíží. Chystali jsme se k podepsání smlouvy o vzájemné spolupráci s některými státy, o hospodářské pomoci, o výměnných zájezdech ... Ale pak to přišlo.

Nemohu zapomenout na ten šok, když se před námi zjevil obrovský duch strašlivého MX. Většina členů naší výpravy namísto zemřela děsem. I ti, kteří vydrželi pohled do jeho tváře bez obličeje, nebyli schopni pohybu. Maximátor nás drtil ve žhavých klestech svých očí a jedním rázem vysál naše mozky. Pak ještě než nás skupina W-manů odvedla k mučení, dal nám nezapomenutelnou lekci. Ukázal nám, že našim místem je, byla a zůstane Země duhových lesů. Donutil nás pochopit, že jsme jen zrničkem v kamenolomu jeho, Maximátora, rových dějin. Předvedl, co se stane s každým, kde se pokusí Maximátorově vůli přítivit.

Zůstal jsem sám z celé výpravy. Chci však, aby se SFět dozvěděl o naší říši, i o naší tragédii. My, moji druhotové i já jsme udělali, co bylo v našich silách. Neuspěli jsme, ale na naše místo přijdu tisíce nových bojovníků, to vím.

Házím plechovku s těmito stránkami do řeky. Přikládám si nůž k hrudi a pomalu tisknu spoušt.

(Maximátor, MX = Maximální Uzurátor, Pezn. red.) J. F.S.

O L Y M P

NĚKOLIK ZAČVĚDČERÝCH POZNÁMEK

NA OKRAJ

" V paláci s janтарovými komnatami u Slunečního jezera sídlí nejvyšší bůh Souček "fovládný. Z dalších význačných staveb nejstarších částí Olympu lze uvést Labyrint, zbudovaný v šerém dálavně Velkým učitelem, letohrádkem postaveným údajně v blízkosti Labyrintu se nedochoval. Význačnou stavbou je i dům o tisíci patrech, sídlo velkého bílého boha. Sídlo J.M. /Jeho Milosti/ kapitána Nema je již v rozvalinách, jeho obnova se příliš nedaří, protože uctíváči J.M. jsou nepočetní, tvoří však zvláště fanatickou sektu. Zámek ve kterém probíhal proces se zemřeličem K., je zcela na okraji pevniny a navštěvován převážně zahraničními turisty. V těsné blízkosti severního pólu scifílic je polárníkův tábor Růžicího boha, útočiště trosečníků a robinsonů všech druhů.

K mytologii patří i novští. Již v pavěku vznikla pověst o praroci Čechovi v jehož dobách se octl ve sklepě jedné pražské restaurace stroj času. Místní měšťan se pak nedopatřením dostal do středověku a informace o tomto incidentu pronikla na veřejnost. Dosavadní vyšetřování Stážci času nevedlo k výsledku. Jako pravděpodobná se jeví hypotéza, že stroj času ve sklepě zaparkoval některý z nich, který si zajel na pivo bez žádoucích rezidně. Ve vážném podezření je zejména jistý Akčídej, jehož vlastnictví hallowronu i silná afinita k pivu jsou prokazatelné.

P.W.

1. ZPRÁVA OSS při ÚMH-GOLEMU

Je naší příjemnou povinností oznámit vám založení Oddělení srovnávací spectroskopie při Ústavu moderní historie v Golemu. Cílem tohoto nového oddělení věhlasné neverkistánské vědecké a kulturní instituce je dopátrat se pomocí přímého vstupu do neblokované části budoucnosti s nepřímým vstupem do zcela zablokovane minulosti, tj. studiem historických materiálů a výslechy (v OSS při ÚMH převažuje názor, že maximálně autentické zprávy lze získat mučením pamětníků), jak k něčemu takovému vůbec mohlo dojít. Tímto byly rovněž charakterizovány metody práce, které hodláme používat.

Náš první úkol však poněkud vybočuje z tohoto rámců. Vyšší kruhy neverkistánské společnosti ke své nelibosti zjistili, jak málo je okolní svět informován o dění v naší vlasti ("Vědí toho o nás asi tolík, co my o nich." - Spect. Megalomana Posl.). Proto požádaly OSS při ÚMH, aby pro některý zahraniční časopis, např. Andromeda News zachytily průběh a situaci po II. Velkém Vyhazování.

V zahraničí je poměrně dobré

známo I. neverkistánské Velké Vyhazování, kdy všichni muži i ženy i ostatní starší, než stanovoval zákon, byli v jednom strašném dni popraveni nebo přeměněni v klon. Jediný z nich, kdo přežil, byl Veliký Vladař, který tudíž nadále zastával nejen císařský úřad, ale i nejvýznamnější funkci ve státě - funkci generála ÚV KSFV (Kosmická společnost fšemocného Veverkistánu). Následovalo dlouhé období totalitní vlády. Dlužno však poznamenat, že prostý, negramotný lid potažmo chudina, byl s tímto stavem spokojen, přestože podle novějších studií tehdy došlo ke značné izolaci od okolního světa, jejíž následky pocitujeme více méně dodnes. a kultura i věhlasná neverkistánská technika začala zaostávat. Některí historikové dokonce navrhují pro toto období název Karanténa.

Jako prameny informací o dalším vývoji událostí slouží zahraničním vědcům už jen legendy a nevěrohodné zprávy z druhé ruky, resp. více rukou. Proto praktickou radu: při studiu moderní historie nevězte všemu, co o Vever-

kistánu slyšíte nebo čtete, např. v News! (Kolují také zvěsti, že nejmenovaná země na jihu Centrálního kontinentu ony zprávy přímo dokonce pomoci počítacových systémů vytváří a šíří téměř ilegálními tiskovinami.)

Samotné II. Velké Vyhazování (vněkterých pramenech označované jako Velké Dovskyhazování) proběhlo rychle, ale ne bez příčin. Dnes již víme, že tam tamy cizích zpravodajských agentur dlouho předem bubnovaly na poplach, ale neverkistánskému lidu zůstalo vše utajeno. Lze si tedy snadno představit zděšení, když se za hlavním městem usadil drak. Hrozil zničením Golemu i přilehlých oblastí, či dokonce celé země, pokud mu nebude ihned dodán sám Veliký Vladař.) Ovšem i toto se kromě přímo postižených nedozvěděl skoro nikdo, takže ani nebyla zorganizována žádná záchranná akce.

Veliký Vladař, snad ze strachu o svůj lid, se sám drakově vydal. Očití svědkové popisují, že drak uchopil Velikého Vladaře do náruče a odletěl směrem na severozápadozápad.

Když se zpráva rozšířila, →

Několik poznámek k výře v Hvězdu v souvislosti s lokalizací ERTARU

Jedním z čestných hostů, kteří obdrželi pozvání na EXADERCON 1987 byl i v našich zemích dobré známý HA-fan Saluki Aider Chatún ze soustavy Síria /Psi hvězdy či po rtyrsku Hvězdy/. Na vlastním setkání jsme jej však neviděli, ažkoliv krátce před tím avizoval přílet i se svou snoubenkou. V této souvislosti se vynořily nejrůznější spekulace /např. že mu rtyrská ministerstvo zemědělství na poslední chvíli zakázalo vstup do země ze strachu před splundrováním veškeré úrody v lokalitě Byšičky - což je tvrzení víc než nehorázné, neboť totiž dostal do nás host mohl na byšičských plánatých spáchat větší škody než stáda hladových veverek, které povolení ke vstupu dostaly, které nyní máme tu čest uvést na pravou míru. Okrste časoprostorové kanály se k nám totiž dostal do rukou dopisů zaváženého HA-fana, ve kterém omlouvá svou nepřítomnost dopravními obtížemi na lince Poldi-Vršovický kosmodrom, a zároveň přikládá text přednášky, kterou měl doplnit informace o dnes již světoznámé trilogii o TAOROVY. Vzhledem k trvající aktuálnosti této zajímavé přednášky její text připojujeme.

Jedním z významných motivů, které prolínají celým pozadím trilogie, je soupeření mezi vyznavači "hvězd", tzv. pravověrnými, a Slunce, fanatické kasty, která začíná v té době pronikat na území Ertaru. I když se zde setkáváme s dějovými prvky, silně vázanými na tyto náboženské směry /např. tajemná sekta kněží "hvězdy", udržující v paměti ztěcenc vědomosti a ožívující posléze Taorova dvojnáka, či obřady patřící slunci ve třetím díle/. O vlastních prvcích starobylé výry Hvězdu a jejím nesmírném významu pro rozvoj celého Tarosu zde najdeme jen nepatrné znázory. Možná, že je to tak správné - celá problematika kolem uctívání Hvězdy je natolik obšírná a významná, že ji ve filmu lze buď zcela pominout, nebo jejímu objasnění obětovat vlastní dějovou strukturu, což by ale nebylo na tomto místě žádoucí. Podívejme se tedy na zmíněnou problematiku zde a nyní.

Pod pojmem "hvězda" je zde méně Sírius, nejjasnější hvězda noční oblohy Tarasu /a tím pádem i Scifílie/, která měla pro obyvatele kontinentu takový význam, že se posléze stala předmětem náboženského uctívání. A nešlo o zbožnění bezdivočné!

Důležitost Hvězdy totiž přímo souvisela s lokalizací Ertaru. Tehdy ještě nikdo nedisponoval potřebnou časoprostorovou technikou, která umožňuje libovolný přesun ze Scifílie do Tarasu a naopak, a tak byli lidé odkázáni na unikátní přírodní lokalitu v Údo-

lí Hvězdy, kde deformovaná rovina prostoru umožňovala přechod mezi oběma světy. Tehdejším obyvatelům se nelze divit, jak by mohli - při jejich úrovní vědy pochopit skutečnost, že Centrální kontinent i Taros nadále leží na jiném místě, na té jisté planetě, t.j. Scifílii, ale v rozdílných, paralelních vesmírech? Jak jinak než magií nebo božím zásahem si mohli vysvětllovat toto legendární údolí, v němž se oba tyto světy prolínaly a jímž bylo možné přecházet z jednoho do druhého?

Zde tedy musíme hledat kořeny výry v Hvězdu; výry, která jako mnohé jiné nesla v sobě racionalní jádro a která zasvěceným jedincům umožňovala přesun mezi oběma světy. Neboť to byl právě Sírius, který při vstupu do zmíněného údolí ukezoval na noční obloze přesný směr v němž se nelézá prostoročasová anomálie. Tento orientační prvek pro přechod mezi Scifílií a Tarosem je posléze při interpretaci zpráv o "podivuhodné roci Hvězdy" přenášen na Síria jako tekového v mnohem obecnější rovině.

Je samozřejmé, že vlastní výra v "hvězdu" se šířila především na Tarosu, neboť jeho obyvatelé byl svým způsobem, svýdky "zázraku Hvězdy", t.j. byli buď přímo kolonisty ze Scifílie, nebo jejich potomky. V každém případě byl tedy zážitek přechodu předzván z pokolení na pokolení. Souběžně s tím pak také tato "hvězda" začala pro další generace symbolizovat stále více a více jejich pravlast. Tak se dalo alespoň v této mystické podobě hovořit o zachování kulturní, sociální a národnostní identity obyvatel Tarasu.

Reprezentativním doby, kdy symbol Hvězdy stále více a více ztrácel svůj původní a konkrétní význam, kdy byl nerušen jako symbolický prvek pravlasti i s ním související tradice, dochází zároveň k úpadku výry v Hvězdu. V důsledku toho se pak celý kontinent začíná změnit v bouřích a cheosu a objevují se nejrůznější společenská náboženství, jak to ostatně ukazuje i naše filmová triologie. To už je ovšem zase jiná historie. Vlastní vznik výry v Hvězdu má totiž ještě jednu, mnohem významnější stránku. Jesliže se existence přechodu mezi Scifílií a Tarosem odrazila u obyvatel Tarasu do formy konkrétního náboženství, pak také u obyvatel Scifílie kteří neměli konkrétní zkušenosť, lze zeznamenat mytologický odraz popsané zkutečnosti, jímž je mytus o "zaslibené" zemi T.J. Tarasu, do níž jsou vyvoleni jedinci vedeni božím znamením t.j. Hvězdou.

Odhod několika generací obyvatel, Scifílie a hrstka kusých zpráv o Tarasu, které pronikly zpět od těchto kolonistů, dal vzniknout tato, mnohem méně známá

ZPRÁVA OSS...

nastala panika. Jedním z jejích důsledků byl rovněž prudký pokles počtu obyvatel. (Do dnešních dnů se stav opět vyrovnal a stát zůstal obranyschopný.) Po jistých tananících se k moci dostal Speciální M galoman, Poslední toho rodu. Jeho nedlouhá vláda je charakterizována snahou o povznesení všeho veverkistánského lidu a o přeměnu monarchie v republiku. Ani o jedno však lid a více méně ani šlechta nejevili zájem.

Mathmos se však pomalu začínal bouřit proti vládě tak mladého a nepříliš urozeného člověka. V tom je skryt známý veverkistánský paradox: onen přetravající zákon velí očistovat společnost od přestárlých jedinců (viz. I. Velké Vyhlazování), mathmos však vyžaduje na císařské stolici kmata. Megalomana Poslední tedy nechal z planety Země teleportovat staré, jemuž vtiskl do ruky žezlo, z planety y.

Tímto jsme se dostali do současnosti. Doufáme, že svůj úkol jsme splnili. Další zprávy OSS jistě naleznete v následujících číslech A.News.

Za OSS při ÚMH v Golemu, F.Š.
Poznámky:

1) Název Veverkistán nebyl nikdy obyvateli uznáván. Prostí občané na něj reagují agresivně či naprosto nechápevě. Od srovn. spectroskopie usilovně pracuje na převedení břísněhrdelního zvuku, kterým obyvatel označují svoji zemi do psané formy. Zatím byl zjištěn zajímavý fenomén v povodí Nákyho kongu, kde divoči vyjadřují název státu vizuálně - používají celé spektrum barev. Vzhledem k omezeným možnostem News a dalších masmedií je dosud povoleno používat slovo Veverkistán.

2) Fakt, že drak nežádal např. princeznu či jinou osobu ženského pohlaví si lidová slovesnost vysvětluje dvěma způsoby:
a) drak měl poněkud zvláštní sklonky
b) byla to dračice.

Je to samozřejmě nesmysl, protože všechny známé druhy draků se rozmnožují dělením.
(Podle posledních zpráv byl drak i Velký Vladár spaten v Zemi vycházející Roury. Neověřeno.)

F.Š.

legendě. Není se čemu divit pro obyvatele Scifílie, zmítané v prvním bouřlivém období stálými srážkami a nájezdy, musel Taros přestavovat opravdový ráj. Tako teď vznikla překrásná legenda o zaslíbené zemi, "větelné Roky" vzdálené od SFěta, do níž jsou uváděni pouze vyvolení, jimž se dostalo nejvyžádávané zasvěcení. No jaké mýty tato legenda odpovídá pravdě nechť posoudí každý sám.

S.R.

KARLBURSKO - malý stát velké tradice

Dějiny tohoto trpasličího státu začínají v době, kdy na Scifilii existoval snad jediný státní útvar, ato byla Jilwerna. Jilwerna byla ovšem tak odříznuta od ostatních kontinentů, že pro většinu obyvatel scifilie vlastně neexistovala.

Celá historie tohoto knížectví je zvláštním důkazem existence časoprostorových posunů. Poloha zemí se totiž neustále měnila, často bez ohledu na zájem obyvatel.

První zmínky o Karlburku jsou z doby, kdy na území dnešních států Pafistánu, Alberta, Rampasílie a Markusko existovalo několik samostatných ch osad, které spolu čile obchodovaly. Připomenu jen některé: Los Pivos, Wagnergville, San Petriko a další. Do tohoto systému osad se velmi brzy zapojily i Vorlová a právě Karlburk. Spojením těchto osad později vznikl první oficiálně uznaný stát na Scifilii. Osada Karlburk se po krátké době odpoutala /prostorově nikoliv v oblasti kultury/ a obyvatele osady nalezli příhodné místo u potoka Budvar, který stejně jako veletok Amazing vytéká z jezera Času. Na březích tohoto jezera vzniklo z původní osady knížectví, které přijalo jméno Ufíkštěnsko. Země udržovala přátelské styky s celým světadílem a jako člen hnutí nezúčastněných se snažil urovnat napjaté vztahy mezi Veverkistanem a Villoidíem. Bohužel, zásahy

byly úměrné velikosti knížectví. Vliv ostrova Zapomnění se projevil ve vnější i vnitřní krizi země. Jen časté obchodní cesty a setkání na nejvyšší úrovni udržovaly existenci knížectví v pařti nejvýznačnějších představitelů planety.

Krise knížectví pokračovala. Izw. Mladý svaz-nadnárodní organizace, původně patron bad Ufíkštěnskem, způsobil zrušení ústředního orgánu knížectví. To se projevilo veřejnou neinformovaností a postupným snižováním počtu obyvatel.

Jehož se pozdržíme v době největšího rozmachu knížectví. Země v této době procházela tzv. antitrokariskou cestou vývoje. Hlavním rysem této společensko ekonomické formace je že, menšina otroků má veškerou moc ve státě. Jinak řečeno: Třída, která má veškeré pravomoci a na oficiálních forech zastupuje stát, jediná pracuje bez nároku na odmenu. Veškeré výsledky své práce odevzdávají početnější třídě konzumentů. Je nutno připomenout, že tato společensko ekonomická formace byla ve své době dosti častá a dodnes se ještě vyskytuje.

Po úplném rozpadu Ufíkštěnska se město Karlburk připojil k Teborii. Teborie jsko volné sdružení měst v čele s Vivalláhem přijala Karlburk velmi vlidně. Obyvatelé Karlburku v průběhu historického vývoje pochopili, že anti-trokarství jako SEF dvou anta-

gonistických tříd je krokem zpět; Odmitali proto vybudovat vlastní stát na starých principech. Od té doby dodnes žije Taborie poklidným životem. Spolupracuje s několika málo tradičními pařtneri. Je znám jako monopolní výrobce a vývozce Ludvíků.

Jako většina objektů na Scifilii i Karlburk pohltila Zelená díra /je to opravdu zvláštní časoprostorová paradoxon/: Po vypuštění se Karlburk ocitl v Oblasti Czachrowa, jehož poloha je neurčitelná. Obyvatelé Karlburku nebyli přijati přátelsky a v krátké době došlo k zatím poslednímu prostorovému přesunu města.

V současné době se bývalé hlavní město knížectví Ufíkštěnska Karlburk nachází poblíž hranic Černoděrska na potoku Drchlík. V důsledku omezení ekonomického kulturních styků s Taborií se obyvatelé snaží začlenit do Černoděrska.

V současné době je Karlburk samostatné město, které se někdy přiznává k Taborii. Je to z důvodu snažší prostorové orientace a ani obyvatelé Karlburká se tomu nebrání. Pojmení Karlburksko naznačuje, že Karlburk má výsadu nezávislého státu včetně původního a hlasovacího práva na všech mezinárodních jednáních.

*Dobes existuje dohoda o trvalé příslušnosti k Viloidii, která z osad vznikla. Poslední roky se však dohoda neobnovuje. K.D.

D O S L O V

NOVÉ JEDNOTKY PLANETY SCIFIILIA

1G (jeden gratis) cena jednoho Kočasu na jednom Parconu, pro bližší orientaci jeden Laser má hodnotu 2/3 Gratisu.

1F (jeden Felix) konstanta slibnosti, je to individuální konstanta, která svého maxima dosahuje u stejnomenného fana. U ostatních je odvozená v miliči dokonce mikrc Felixech. Koefficientem vyjádřeným v mikrofelizech násobíme dobu slibenou a získáme tak dobu skutečného dodání požadované práce.

1⁰B (jeden stupeň Baubina) používá se pro měření teploty plkoplazmy.

0⁰B je taková teplota, při níž Plkoplazma přechází ze skupenství tuhého do kapalného a naopak. Při této teplotě plkoplazmám mrzne řeč na rtech.

100⁰B teplota varu Plkoplazmy. Při této teplotě je plkání už většinou na nože.

Autori příspěvků tohoto čísla: E. Hauserová, C. Bídrmanová, Albert, E. Číerny, J. Giba, P. Weigel, D. Chmelař, F. Škába, Světlá Roky a K. Dvořák.

Po deseti měsících čekání se Vám dostalo tedy do rukou další, zatím nejrozšířejší číslo AN. Je složeno téměř výhradně z příspěvků našich čtenářů. Podařilo se zmapovat mnohá bílá místa v dějinách a místopisu naší milované planety. Našli jsme odpovědi na mnohé otázky, ale daleko více se jich vynořilo.

Nejméně zpráv máme z Nové Atlantidy, zvláště z její východní části. O významných státních útvarech tohoto kontinentu k nám do redakce nedošel ani jeden příspěvek, jakkoli se jedná o oblast velmi významnou, rádi uveřejníme každý příspěvek, který vnesne světlo do záhad tohoto kontinentu.

V tomto čísle se redakce (tedy já) zdržela jakýchkoliv zásahů do textů příspěvků, případně drobných chyb, jsou způsobeny informačním šumem při přepisu, ale ne reduujete se, nebude to zvykem. Redakce si osobuje právo na jakékoliv (až zvolně) zásahy do textu. Samozřejmě že k nim teké může být připojen také libovolný komentář. (Ovšem po pravdě řečeno vzhledem k lenosti a zaneprázdňnosti celé redakční rady to není moc pravděpodobné).

-Pra-

1) Fenomén Zelené díry a její důsledky a vliv na rozvoj Scifilie.

2) Záhadné zmizení Polluxu - selenitu Scifilie.

3) Jsou Ikarijské ostrovy pozůstatkem dávno zaniklé civilizace?

4) Otázka totožnosti lesního ducha - řeška - Nepoživatelného - Nestavitele.

5) Dějiny Rourálie, její význam v současnosti.

6) Nové významné státy na Nové Atlantidě.

-Pra-

ANDROMEDA NEWS - fantastické noviny. Vycházejí, když je došlo hlevně cizích bláznivých nápadů a čas je realizovat. Redakční rádce: Pražák. Adresa redakce: Studijní 13, Plzeňsko-prážská aglomerace, Š&S &T.

